

ĐỒNG SÀNG DỊ MỘNG

Câu thành ngữ “**Đồng Sàng Dị Mộng**” được dịch từ câu thành ngữ Hán có nguyên văn là 同床异梦 *tóngchuáng yì mèng*, đồng thời câu thành ngữ này cũng được giữ nguyên về ý nghĩa. Nghĩa đen là cùng nằm một giường mà giấc mơ khác nhau. Nghĩa bóng là sống chung bên nhau, nhưng không cùng một chí hướng.

Thông thường thì thành ngữ này được dùng để chỉ những đôi vợ chồng không yêu thương nhau, không hòa thuận, không đồng lòng, tuy nằm cùng giường, ăn cùng mâm nhưng trong lòng lại chỉ nghĩ đến người khác, tâm tư tình cảm không hướng về nhau. Ngoài ra, nói rộng hơn, nó còn dùng để chỉ những người cùng làm chung một công việc nhưng không cùng chung chí hướng, không cùng chung ý tưởng mà mỗi người đều có dự định riêng của mình.

Nếu xét một nghĩa rộng hơn, thì trong bối cảnh hiện nay “cặp vợ chồng Tàu–Việt” mới đúng nghĩa đồng sàng mà dị mộng.

Đã từ lâu, và cũng đã không biết bao nhiêu lần, xạo tôi cứ viết đi viết lại rằng “Hà Nội đang đứng trước ngã ba đường, queo phải (Hữu) thì đến Washington, queo trái (Tả) thì đến Bắc Kinh”. Ngoài hai con đường đó, Hà Nội không có một sự chọn lựa nào khác. Không thể Mạc Tư Khoa, mà cũng không thể là Âu Châu, và nhất là không thể đứng một mình khi Việt Nam trở thành “đất tranh” trong cuộc đọ sức một mất một còn giữa hai thế lực siêu cường mà Hà Nội đang muốn đu dây theo chính sách “Ngoại Giao Cây Tre” của mình. Washington và Beijing.

Cuộc thương chiến Mỹ–Trung đã khởi phát từ lâu, nhưng nó bùng phát dữ dội đến nỗi khiến cả thế giới bàng hoàng không biết phải đối phó ra sao kể từ ngày 2/4/2025, ngày Ông Trump cho ra lò cái gọi là “*Thuế Đối Ứng*”.

Kể từ khi Đặng Tiểu Bình phát động “Kinh Tế Thị Trường Theo Định Hướng Xã Hội Chủ Nghĩa” bắt đầu vào thập kỷ 1980, với sự hỗ trợ và nâng đỡ của Hoa Kỳ, Trung cộng đã đạt được những bước nhảy vọt kinh tế một cách ngoạn mục, hầu hết các quốc gia thuộc khối Asean nói riêng và cả thế giới nói chung ai cũng thích thú buôn bán làm ăn với Bắc Kinh vì giá thành rẻ như bèo, không cần biết tốt hay xấu, lại nữa được mua trước trả sau hay trả góp theo khả năng.

Năm 2012, Tập Cận Bình lên ngôi, Tập vội vàng mang đôi hia bảy dặm ôm chầm năm châu bốn bể vào tay mình như thể trái đất này là của riêng của Ông Bành Tổ dòng dõi Hán Thất nên mới có sự cố ngày nay. Tập dùng kế “tài phóng hóa nhân tâm” để kết nạp đồng minh “cạnh tranh” với Mỹ, nếu không có Trump thì một ngày nào đó không xa lắm, Mexico và Canada trở thành “sân sau” của Trung cộng.

Trung Quốc là nước duy nhất không được Tổng thống Mỹ Donald Trump hoãn áp thuế 90 ngày, và hiện bị áp mức thuế 145%, thậm chí là 245% đối với một số mặt hàng. Song song với việc “quyết đấu đến cùng” với Washington, Bắc Kinh tìm cách vận động “đoàn kết” chống lại cuộc chiến thuế quan do Mỹ đơn phương áp đặt. Trung Quốc nói chuyện với Liên Hiệp Châu Âu, gặp hai đối tác Hàn Quốc và Nhật Bản. Chủ tịch Tập Cận Bình nhanh chóng công du ba nước đối tác Đông Nam Á, bắt đầu từ Việt Nam.

Đề làm gì!? Đề chữa lửa hay đổ thêm dầu vào lửa. Chưa biết được. Dù sao cũng chờ thời gian 90 ngày “đàm phán” ra sao cái đã.

Trong phạm vi bài xạo sự “Đồng Sang Dị Mộng” hôm nay, xin chỉ cô đọng lại sự dị mộng giữa Bắc Kinh và Hà Nội thôi cũng đủ mệt rồi.

Ngay sau khi Tổng thống Donald Trump công bố Thuế Quan Đối Ứng ngày 2/4/2025, tất cả các quốc gia nào có liên hệ kinh tế thương mại với Bắc Kinh đều lâm vào tình trạng khó xử, bởi những áp lực của cả hai bên Bắc Kinh và Washington.

Về phía Mỹ thì Mỹ hứa hẹn có thể giảm thuế (hiện đang ở mức căn bản là 10%) cho đến khi thời hạn 90 ngày tạm hoãn thuế kết thúc vào tháng 7 tới, cho những quốc gia nào hạn chế gia thương và đầu tư với Tàu cộng. Theo giới phân tích về kim ngạch thì các quốc gia nào không có hoặc có rất ít việc giao thương và đầu tư với Trung cộng thì chỉ chịu mức thuế đối ứng của Trump khoảng từ 11% đến 12% là tối đa.

Về phía Trung cộng thì Bắc Kinh khẳng giọng “chiến lang” rằng:

– Chúng tôi (Bắc Kinh) kiên quyết phản đối bất kỳ bên nào vì ký kết một thỏa thuận làm phương hại đến lợi ích của Trung Quốc. Nếu tình huống như vậy xảy ra, Trung Quốc sẽ không chấp nhận và cương quyết thực hiện các biện pháp trả đũa tương xứng. Đầu hàng Mỹ không phải là một lựa chọn của chúng ta trong lúc này. Thương lượng với hổ chỉ có một kết cục bị hổ ăn thịt. Đấu tranh kiên quyết là con đường duy nhất để giành lấy tương

lai. Chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn hành vi bá quyền và bắt nạt của Mỹ...

Trong bài xạo sự “*Trâu Bò Húc Nhau Ruồi Muỗi Chết*” hôm 12/4/2025 xạo tôi đã viết:

... “*Rõ ràng, bước đầu của chính sách thuế quan đối ứng của Trump là chặt hết mấy cái càng của lớn bé của Ba Tàu để Chủ Ba Tập không thể nào mon men bò trườn lên miệng thùng được. Một trong những cái càng chủ yếu của Bắc Kinh là Việt Nam vì địa lý chính trị.*”

Nói một cách khách quan và thực tế thì “Mỹ rất cần Việt Nam” trong tiến trình đối phó với Bắc Kinh. Vị trí chiến lược của Việt Nam quan trọng gấp 10 lần Đảo Quốc Đài Loan, vì Việt Nam mới chính là cái “yết hầu” (cổ họng) của Tàu. Có được cảng Cam Ranh, Mỹ sẽ không cần Okinawa hay Guam nữa và nếu còn đối đầu với Mỹ thì Tàu chỉ còn một con đường duy nhất bước ra đại dương là Pakistan, nhưng liệu Tàu có tin vào Hồi Giáo hay không lại một vấn đề khác...

Trong lời cảnh báo của Bắc Kinh nói rằng “*Chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn trước hành vi bá quyền và bắt nạt của Mỹ...*”

Vậy thì câu hỏi đặt ra là Việt Nam có nằm trong hai chữ “Chúng Ta” mà Bắc Kinh đã dùng từ này hay không? Xin trả lời ngay là “CÓ”. Vì đồng sàng mà.

Việt Nam có bị bá quyền Mỹ bắt nạt hay không? Xin trả lời ngay là “KHÔNG”! Nhưng trước hành vi bá quyền và bắt nạt của Mỹ thì đối với Việt Nam phải xét lại vì dị mộng với Bắc Kinh mà không dị mộng với Mỹ ít ra cũng trong tình thế hiện nay.

Từ ngày Tập Cận Bình tự biên tự vẽ “cái lưỡi bò”, rồi chiếm lấy Hoàng Trường Sa, tự ý đem giàn khoan dầu khai thác ngay trên thềm lục địa của lãnh hải Việt Nam thì thẳng nào là bá quyền đi bắt nạt kẻ khác!?

Việt Nam đã muốn đi với Mỹ từ lâu rồi, từ ngày Cố Tổng Thống Ronald Reagan có câu nói nổi tiếng (12/6/1987):

– “*Ông Tổng Bí Thư Gorbachev, nếu Ông muốn hòa bình, nếu ông muốn mưu tìm thịnh vượng cho Liên Xô và Đông Âu, nếu Ông mưu tìm giải phóng, thì hãy đến nơi cổng này, Ông Gorbachev hãy mở cổng này, hãy phá đổ bức tường này...*” (“*General Secretary Gorbachev, if you seek peace, if you seek prosperity for the Soviet Union and Eastern Europe, if you seek liberation, come here to this gate. Mr Gorbachev, open this gate. Mr. Gorbachev tear down this wall!*”)

Tiếc thay, trong thời điểm này Bắc Kinh và Washington đang trong thời kỳ “trăng mật”, nên Washington đẩy Hà Nội vào vòng tay Bắc Kinh khi mà vết thương “một bài học” của

Đặng Tiểu Bình năm 1979 còn mừng mủ. Từ Bush Cha, rồi Bill Clinton, Bush Con, Obama, Mỹ đã làm ngơ để Hà Nội muốn làm gì với Bắc Kinh thì cứ làm, nhưng một cách tinh vi và ngấm ngấm, từng bước, Mỹ đã đưa Hà Nội vào quỹ đạo của Mỹ không ai hay biết. Với số thặng dư khoảng 122 tỷ đô-la mỗi năm, với thỏa thuận “đối tác chiến lược toàn diện” với Hoa Kỳ... không biết đã từ bao lâu, Mỹ đã là Tôn Ngộ Không biến thành con ruồi xanh chui vào bụng con yêu Ba Đình nằm sẵn ở đó rồi. Các nước chung quanh vùng Đông Nam Á chỉ chờ Việt Nam bật đèn xanh tuyên bố giải thể chế độ cộng sản, làm lại cái màn “đánh tư bản mại sản” đuổi ba tàu về Tàu, tịch biên tài sản, ký hiệp ước cho Mỹ thuê Cam Ranh dài hạn... thì a lê hấp, không cần kêu gọi, tất cả các quốc gia thuộc Asean theo Mỹ một cái rụp.

Tới đây, chúng ta hãy lướt xem Tổng Kim ngạch xuất nhập khẩu của Việt Nam đối với Trung cộng và Hoa Kỳ chỉ trong năm 2024 thì sẽ thấy một con số khiến cho Việt Nam rất “khó xử” với Bắc Kinh trong lúc này. Khó xử đến nỗi Hà Nội không biết phải ứng phó ra sao cho vẹn đôi bên.

– Tính chung cả năm 2024, xuất khẩu của Việt Nam sang Tàu đạt 61.2 tỷ USD, trong khi đó, nhập khẩu từ Tàu cộng lên đến 144 tỷ USD. Tàu cộng tiếp tục là đối tác thương mại lớn nhất của Việt Nam khi chiếm đến 26% kim ngạch xuất nhập khẩu. Hàng hóa xuất nhập khẩu giữa hai nước đa dạng, phong phú từ nông sản đến nguyên phụ liệu, hàng điện tử, hàng tiêu dùng...

. “Nhìn nhận lại năm năm 2024, các chuyên gia cho biết tổng kim ngạch thương mại hai chiều giữa Việt Nam và Hoa Kỳ đạt hơn 132 tỷ USD; trong đó, xuất khẩu của Việt Nam sang Hoa Kỳ đạt gần 119 tỷ USD, tăng 23.3% và nhập khẩu từ Hoa Kỳ đạt 13 tỷ USD, tăng 7.3% so với cùng kỳ năm 2023...”

Với nền ngoại giao “cây tre” cố hữu của Đảng Cộng Sản Việt Nam, Tô Lâm vội vàng xin nói chuyện qua điện với Donald Trump ngay sau hai ngày (4/4/2025) Trump công bố thuế quan mới và đề nghị ngay con số “ZERO” về thuế quan của cả hai bên. Hà Nội không thể từ bỏ xuất khẩu sang Hoa Kỳ, cũng không thể đánh mất đầu tư từ Tàu cộng, Hà Nội chỉ có thể đề nghị một số giải pháp gọi là xoa dịu nhất thời, chẳng hạn như hứa mua vũ khí của Mỹ thay vì của Nga (F16 chẳng hạn), từng bước cân bằng con số chênh lệch xuất nhập khẩu, nhưng dứt khoát là Hà Nội không thể xa rời hay vượt thoát khỏi bàn tay Bắc Kinh.

Về phía Bắc Kinh cũng gặp những “khó xử” không kém gì Việt Nam. Ngày 2/4/2025 Trump vừa công bố thuế quan mới thì ngày 14/4/2025, Tập Cận Bình bay vội vã sang Việt Nam, rồi sau đó là Malaysia và Campuchia. Đây là chuyến sang Việt Nam lần thứ hai trong vòng 18 tháng của Tổng Bí Thư Đảng Cộng sản Trung Quốc. Điều này cho thấy tầm quan trọng về kinh tế, cũng như chiến lược của Việt Nam đối với Trung cộng. Điều này cũng chứng minh rõ ràng rằng liên hệ giữa Tàu–Việt như môi hở răng lạnh đúng như lời Tập tuyên bố trước đây Trung Quốc và Việt Nam cùng chung một vận mệnh. Tập

muốn chứng minh một cách cụ thể với những đối tác kinh tế thương mại vùng Đông Nam Á rằng “Trung Quốc vẫn là một đối tác đáng tin cậy hơn Mỹ, Trung Quốc vẫn là nước bảo vệ thương mại toàn cầu an toàn hơn Mỹ, nhất là Tổng thống Mỹ hiện nay là một người ‘khó lường’, thường có những quyết định bất bình thường gây xáo trộn bất ổn cho toàn thế giới.”

Một cách tổng quát và tóm tắt, chuyến thăm Việt Nam trong khuôn khổ vòng công du Đông Nam Á (Malaysia và Cam Bốt) của ông Tập Cận Bình có hai mục đích:

1. Về mặt kinh tế thương mại, Tập cố trấn an các thân chủ chung quanh đã từ lâu gắn bó với Bắc Kinh trong việc làm ăn buôn bán có lợi hai chiều.
2. Cố thuyết phục và lôi kéo các nước xích lại gần Trung cộng hơn trong khi các nước này đang hụt hẫng nín thở về mức thuế đối ứng trong vòng 90 ngày, rồi sau đó sẽ ra sao... chẳng ai dự đoán trước được.

Một số các kinh tế gia có hàng chục bằng tiến sĩ thạc sĩ gì gì đó đã viết những bài khảo luận với tựa đề nổ như tạc đạn:

– Trung Quốc Đã Thắng Vòng Đầu Của Cuộc Chiến Thuế Quan Của Donald Trump. – (Nguồn John Ross 17/4/2025).

– Mỹ đã dần bị gạt ra ngoài lề, và giờ đây, Trump đang phá hủy một hệ thống vốn đã rất mong manh. Quá trình phân tách Mỹ và Trung Quốc (hai quốc gia chiếm 43% GDP thế giới, đang làm gián đoạn hoạt động của các doanh nghiệp trên khắp Châu Á. Chỉ trong vòng vài tuần, các mức thuế quan sâu rộng được áp đặt và dỡ bỏ tùy theo ý thích của Trump, đã được diễn giải là một tuyên bố chiến tranh kinh tế. Trump đang phá hoại các hiệp định thương mại tự do với Australia, Hàn Quốc, và Singapore. Việc giải thể Cơ Quan Phát Triển Quốc Tế USAID và Đài Tiếng Nói Hoa Kỳ VOA là một hành động phá hoại giá trị và uy tín của Hoa Kỳ với toàn thế giới. –(Nguồn Robert A. Maning 21/4/2025)

Thú thật với Quý độc giả, khi đọc qua những bài khảo luận kinh tế của các Ông Bà Tiến Sĩ Giấy này, (mặc dù xạo tôi biết tên tuổi của họ, nhưng không muốn nêu đích danh) xạo tôi cảm thấy lợm giọng muốn buồn nôn vì cái bản chất “gia nô” của những người luôn mang nhãn hiệu “trí thức”.

Câu hỏi được đặt ra ngay trong lúc này, lúc cuộc chiến thương mại giữa Mỹ–Trung đã lên đến cao điểm (145%–245% Thuế Nhập Cảng hàng hóa Tàu vào Mỹ, Tàu trả đũa 125%) có thằng tây nào chết chưa??? Chẳng có thằng nào chết hết, có chăng là cả hai thằng sút mẻ chút ít vốn liếng rồi ít lâu sau cũng lấy lại cân bằng, chỉ tội là tội cho trâu bò húc nhau ruồi muỗi chết. Có điều đáng lưu ý là Tàu cộng đang trong tình trạng “nhân mãn”, nếu xuất nhập cảng bị trì trệ hay sụt giảm đưa đến tình trạng kinh tế đội ngược thì chính quyền Bắc Kinh lãnh đủ.

Đối với Hoa Kỳ, cường quốc số một thế giới không lạ lẫm gì với cụm từ “Đại Khủng Hoảng Kinh Tế” hay “Suy Thoái Kinh tế”, bởi vì từ sau Thế Chiến Thứ Nhất (1917) đến nay, đã tám (8) lần người dân nước này sống trong tình cảnh này. Rồi đâu cũng vào đấy, ngày càng phũ phàng, ngày càng thịnh vượng. Đại Khủng Hoảng Kinh Tế, Suy Thoái Kinh Tế trầm trọng mà dân Mỹ vẫn đi du lịch, vẫn mua sắm, vẫn tiêu xài theo kiểu Mỹ, hờ hững mua cái mới.

(Đại Suy Thoái của Hoa Kỳ năm 1930, 1947, 1953, 1958, 1973, 1987, 2000)

Các “Ngài Tiên Sĩ Kinh Tế Học” đang ngồi trên “Lầu Kinh Các” mà lo sợ cho con bò trắng răng, Thuế Đồi Ưng của Trump sẽ đưa nước Mỹ vào một cuộc Đại Suy Thoái trầm trọng và có thể bị phá sản. Phá sản đâu không thấy, chỉ thấy báo chí đưa tin “Đầu tư của Hoa Kỳ dưới thời chính quyền của Tổng thống Donald Trump đã đạt hơn 5 nghìn tỷ USD và dự kiến sẽ tạo ra hàng trăm nghìn việc làm, theo phân tích các thông báo của công ty và báo cáo từ các chuyên gia trong ngành. Tổng cộng, thông qua cả đầu tư trong nước và nước ngoài từ bốn quốc gia khác nhau, nhiều ngành công nghiệp và nhà sản xuất của Hoa Kỳ đã thu được khoảng 5.2 nghìn tỷ USD tiền đầu tư kể từ ngày 20 tháng 1 năm 2025. Các cam kết đầu tư này ước tính sẽ tạo ra ít nhất 451,000 việc làm mới cho người Mỹ. Một số nhà đầu tư trong nước lớn nhất bao gồm Apple, NVIDIA, Softbank, Oracle, và OpenAI. Theo Nhà Trắng, ba công ty gồm Softbank, Oracle, và Open AI đã đầu tư 500 tỷ USD vào dự án cơ sở hạ tầng trí tuệ nhân tạo lớn nhất trong lịch sử.”

Với tư cách là một người đang chèo chống con thuyền quốc gia trong cơn bão táp này, Tô Lâm phải biết mặt trái mặt phải của vấn đề, phải biết đâu là hư đâu là thực, phải biết cân đo đong đếm trong sự “chọn lựa lịch sử này”. Sai một li đi một dặm. Cái sai này không phải mất tiền mất bạc mà là mất nước mất mạng luôn nữa không chừng.

Hiện tại bây giờ, Đảng Cộng sản Ba Đình nói chung và Tô Lâm nói riêng đang “Đồng Sàng” Với Mỹ–Trung cùng một lúc, có nghĩa là một vợ hai chồng cùng một giường, nhưng tư duy và tính toán của cả ba không ai giống ai. Cả ba miệng thì đều nam mô nhưng lòng dạ thì cả một bồ dao găm. Nhưng có điều không ai phủ nhận được là Mỹ đang nắm đằng cán.

Nếu được Ông Tô Lâm hỏi ý kiến, xạo tôi sẽ dâng kiến nghị ngay “*Dạ thưa Ngài, thà làm bé ông lớn còn hơn là làm lớn ông bé!*”

Mỹ thì đang “MA GÀ”, Mỹ muốn làm “Anh Đại” thế giới, chủ yếu là Châu Á, mà cái “mắc me” của Châu Á là Chú Ba Ve Chai, Mỹ đang kéo con cua Tàu cộng đang mon men bò lên miệng thùng, chẳng những muốn kéo xuống mà còn muốn nhét con cua nhiều tham vọng này xuống tận đáy thùng. Donald Trump ra chiêu “khóa cuống họng” trước... o bé Chị Việt Nam cái đã. Việt Nam là cái yết hầu của Tàu xuống phía Nam cơ mà! Xạo tôi còn nhớ xạo tôi đã viết: “Xét ra trên tiến trình định hình lại trật tự của thế giới, và nhất

là Châu Á, Mỹ ‘rất cần có’ Việt Nam, Mỹ có Việt Nam (Đông Dương) thì chẳng khác nào Mỹ có con dao kề cổ họng Chú Ba ve chai lông vịt, vĩnh viễn hết đường ‘bình’ để ‘bước ra’ Thái Bình Dương. Vịnh Cam Ranh thuận tiện và lý tưởng gấp chục lần Okinawa của Nhật Bản...”

Bắc Kinh thì đang lấy “Nhân-Nghĩa” và “Nhân Nhịn” làm chiêu bài chiêu dụ các nước nhỏ kém phát triển, và nhất là các nước không có cảm tình với Mỹ, chú trọng địa bàn khu vực Châu Á Thái Bình Dương là chủ yếu. Tiếc thay Bắc Kinh đã quên hay cố tình quên rằng “Sau Đệ Nhị Thế Chiến” Thái Bình Dương là cái ao nhà của Chú Sam. Hầu hết các quốc gia trong khu vực này đều không nhiều thì ít cũng có ân tình nghĩa lụy với Mỹ trong cuộc chiến tranh Mỹ-Nhật ở Châu Á Thái Bình Dương. Trong tình thế hiện nay, họ đang trong tư thế sẵn sàng “chờ gió xoay chiều” để phù thịnh chứ không ai dại gì đi phù suy.

Muốn bước ra biển, Chú Ba chỉ có hai đường, một ra Thái Bình Dương và hai là ra Biển Ả Rập (Arabian Sea) qua cảng Karachi của Pakistan. Ra Thái Bình Dương thì phải đối đầu với Nhật Bản, Hàn quốc, Đài Loan, Phi Luật Tân, Thái Lan, chỉ nhờ cảng biển của Việt Nam hoặc Cam Bốt. Ra Arabian Sea thì gặp ngay cửa ngõ Vịnh Oman, Bộ Tư Lệnh Hạm Đội Trung Đông của Mỹ tại Qatar. Đến nổi qua kênh đào Panama cũng còn bị làm khó dễ mà cũng phải chịu trận.

Giữa hai “cái muốn” của hai người chồng hờ của mình, cả hai người chồng “bất đắc dĩ” vì thù hận cũng có mà ân oán cũng có, Tô Lâm và Chính Trị Bộ Hà Nội quả là... điên đầu khó xử. Với nền ngoại giao “Cây Tre”, Việt Nam cần uyển chuyển hơn bao giờ hết trong cuộc thương chiến giữa hai đối tác vừa là bạn vừa là kẻ cự thù. Tập Cận Bình đã thảo luận với Liên Hiệp Châu Âu (EU), gặp gỡ nguyên thủ Nhật Bản, Hàn Quốc, rồi đến Việt Nam, Malaysia, Campuchia... chắc hẳn không phải là những chuyến “đi chơi”. Nhất là đối với Việt Nam, vì Tập đã từng tuyên bố rằng vận mệnh (số phận) của Việt-Trung là một. Nếu giả sử Tô Lâm chơi trò chơi của Cựu Tổng Thống Ai Cập Anwar Sadat năm 1976 thì cái gì xảy ra? Xạo tôi không biết. Xạo cho vui vậy thôi.

Năm 1976, trước sức ép của Liên Xô, Sadat đã hủy bỏ Hiệp nghị hữu hảo với Liên Xô, hủy bỏ mọi quyền lợi ở cảng Ai Cập của hải quân Liên Xô, yêu cầu này đồng nghĩa với việc buộc Liên Xô rút 5 chiến hạm ở biển Ai Cập. Khi Liên Xô yêu cầu Ai Cập trả món tiền nợ mua vũ khí, Sadat lấy lý do kinh tế Ai Cập đang khó khăn, viện thông lệ của Liên Xô để từ chối trả nợ trong 10 năm và yêu cầu tàu thuyền nước này phải trả tiền khi đi qua kênh đào Suez. Sau đó Sadat ra lệnh tất cả cố vấn Liên Xô phải rời khỏi lãnh thổ Ai Cập trong vòng 48 tiếng đồng hồ.

Sở dĩ Anwar Sadat dám liều lĩnh “bình” đường này vì Sadat có cù lũ già “George Washington”. Bài tầy của Tô Lâm không ai biết được, vì bất cứ ai biết là được uống “Vô Ảnh Tán” liền!

Nhà nghiên cứu của Hội Đồng Đại Tây Dương Wen-Ti Sung nhận định rằng “*Khi đến thăm Việt Nam ngày 14/4/2025, Tập Cận Bình luôn tươi cười thân thiện, tặng quà lưu niệm trên đường đi, có nghĩa là ký kết các thỏa thuận thương mại mới và thắt chặt quan hệ đối tác chiến lược giữa hai nước Việt–Trung.*” –(Trích dẫn từ trang CNN ngày 14/4/2025)

Tay phải cầm củ cà rốt, tay trái cầm cây gậy

Ngoại giao “con bọ ngựa” mà, nên Tập Xì Dầu vừa dụ dỗ vừa đe dọa “Đầu hàng không phải là một lựa chọn của chúng ta trong lúc này. Thương lượng với Hồ chỉ có một kết cục: bị Hồ ăn thịt. Chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn trước hành vi bá quyền và bắt nạt của Mỹ...”

Trong bản tuyên bố chung của hai nước Tập khẳng định rằng “Hai bên trao đổi ý kiến chân thành, thẳng thắn về vấn đề trên biển, nhấn mạnh cần kiểm soát tốt hơn và tích cực giải quyết bất đồng trên biển, cùng duy trì hòa bình, ổn định ở Biển Đông”.

Dù vào tháng 02 trước đó, Trung Quốc tổ chức tập trận bắn đạn thật ở gần vịnh Bắc Bộ sau khi Hà Nội công bố bản đồ xác định các yêu sách lãnh thổ. Bắc Kinh sẽ cố kích hoạt đòn bẩy thương mại và công nghệ để xóa những căng thẳng đang có ở Biển Đông, cho dù Trung Quốc rất hung hăng trong hoạt động quân sự hóa nhiều vùng biển, đi ngược với luật pháp quốc tế.

Không nên thương lượng với Mỹ vì thương lượng với “Hồ” thì kết cục sẽ bị Hồ ăn thịt, khổ nổi và tội nghiệp cho Tô Lâm vì không thương lượng thì mức thuế 46% vẫn lung lay trên đầu. Thẳng thắn và chân thành giải quyết sự tranh chấp ở biển đông thì các ông (Bắc Kinh) có trả lại chủ quyền Hoàng Trường Sa cho Việt Nam chúng tôi hay không!? Không khoanh tay đứng nhìn thì tui (Tô Lâm) phải làm cái gì đây?

Một điều chúng ta một cách khách quan có thể nhận định là “Nền Kinh Tế–Thương Mại của Việt Nam không thể tách rời khỏi Trung cộng được”. Cả thế giới, từ lâu ai cũng biết Việt Nam là “sân sau” của Tàu cộng. Thương mại Việt Nam và Trung cộng đã cán mốc kỷ lục mới 205 tỷ đô–la trong năm 2024, trong đó khối lượng nhập khẩu của Việt Nam là 144 tỷ đô–la. Việt Nam là một trong những thị trường xuất khẩu chính của Tàu và Tàu cũng lắp ráp nhiều mặt hàng ở Việt Nam, và sau đó Việt Nam xuất khẩu với số lượng lớn sang Hoa Kỳ. Chính vì thế Việt Nam bị coi là “sân sau” của Trung cộng và bị Mỹ áp mức thuế 46%. Ngoài ra, khoảng hai thập kỷ trước đây, Việt Nam đã tìm được các thị trường vững chắc như Hoa Kỳ và Liên Hiệp Âu Châu (EU), học hỏi thêm nhiều kinh nghiệm trong việc hội nhập vào quá trình toàn cầu hóa từ 10 đến 15 năm nay, đặc biệt là nhờ sự hỗ trợ góp công góp của của Beijing.

Trong khi đó ở bên trời Tây thì giới chuyên gia cho rằng khi trải thảm đỏ đón Chủ tịch Trung cộng, Việt Nam cũng cần hành động thận trọng và tránh tỏ ra ngả về phía Bắc

Kinh vì việc này có nguy cơ khiêu khích nguyên thủ Mỹ trong các cuộc đàm phán sau này về thuế đối ứng.

Cùng ngày Tập đến Việt Nam, 14/4/2025, Tổng thống Donald Trump cho ý kiến: “Tôi không đổ lỗi cho Trung Quốc. Tôi không đổ lỗi cho Việt Nam. Tôi đã thấy họ gặp nhau... đó là một cuộc gặp đáng yêu. Cuộc gặp giống như đang cố gắng tìm ra câu trả lời: Làm thế nào để chúng ta có thể lừa gạt Hoa Kỳ...”

Trump có những “ngôn ngữ xỏ lá” tương tự như Cựu Tổng thống Ronald Reagan ngày xưa “Họ đang cố gắng tìm câu trả lời: làm thế nào để chúng ta có thể lừa gạt Hoa Kỳ”. Thật là tuyệt khi dùng chữ “lừa gạt” ở đây, trong khi Việt Nam đang mở tốc lực tối đa thể hiện nhiều động thái trấn an chính quyền Mỹ như mua thêm khí hóa lỏng LNG, máy bay Boeing, phản lực chiến đấu, oanh tạc cơ của Mỹ. Có tin là Washington sẽ thay thế Mạc Tư Khoa để cung cấp (bán) vũ khí tối tân hiện đại nhất cho Việt Nam. Hà Nội cũng khẳng định sẽ kiểm soát gắt gao chặt chẽ những hoạt động thương mại với Tàu cộng để bảo đảm hàng hóa xuất khẩu sang Mỹ với nhãn hiệu “Sản Xuất Tại Việt Nam”.

Nói tóm lại Hà Nội đang lâm vào cái thế khó khăn vô cùng. Với nền ngoại giao “cây tre”, Hà Nội lâm vào cái thế vô cùng tế nhị trong mọi trường hợp, vô cùng phức tạp và khó khăn làm sao giữ được sự cân bằng một bên là Tàu cộng, một bên là Mỹ cùng với các đồng minh như Nhật, Hàn, Úc, Ấn... nhất là trên lãnh vực “Địa Chính Trị–Địa Chiến Lược”.

Vì yếu tố quan trọng “Địa Chính Trị–Địa Chiến Lược”, nên Trump và Chính Quyền Washington không dại dột gì khi đẩy những quốc gia có lập trường “lùng khùng hai hàng” chờ thời cơ vào vòng tay của Bắc Kinh trong tình huống hiện nay. Nhất là Việt Nam, Mỹ muốn bước vào lục địa Châu Á, Mỹ không thể không có Việt–Miên–Lào.

Cái “KHÓ LỊCH SỬ” của Hà Nội là “Hà Nội đang nằm trong vòng tay của Bắc Kinh, Mỹ lại muốn lôi kéo Hà Nội về vòng tay của mình, Hà Nội cũng muốn theo Mỹ, dù là kẻ cừu thù, nhưng ở xa thà mỗi chân hơn mỗi miệng”. Và lại bài hát của tên nhạc nô Trịnh Công Sơn vẫn còn văng vẳng bên tai của mấy Ông “Bình Vôi Hà Nội” rằng thì là “Một ngàn năm nô lệ giặc Tàu, một trăm năm nô lệ giặc Tây, gia tài của Mẹ còn lại chi đâu? Gia tài của Mẹ còn lại là... một lũ nô tỳ...”.

Đối với Việt Nam, chuyện thuế má của Ông Trump là chuyện nhỏ, cho dù thật sự nay mai áp thuế 46% cũng chỉ là giai đoạn ngắn hạn, có thiệt hại năm ba trăm tỷ USD cũng chẳng nhằm nhò gì, quan trọng nhất là “cơ cấu chính trị” của Bắc Kinh và Hà Nội có thay đổi hay không và thay đổi như thế nào qua vụ “thuế đối ứng này” của Donald Trump. Thay đổi cơ cấu chính trị cũng có nghĩa là thay đổi chế độ chính trị. Kinh tế thị trường tự do mậu dịch chứ không thể “kinh tế thị trường theo định hướng xuống hố cả nút”!!! Điều này có nghĩa rằng, Mỹ đang thách thức Tô Lâm có dám làm những gì mà Gorbachev đã làm trước đây 35 năm (1990) hay không? Trên mặt trận ngoại giao nổi của Mỹ, thì rõ

ràng ai cũng thấy Mỹ đang cho Hà Nội “cây gậy”, nhưng tay kia vẫn cầm củ cà rốt béo ngậy hờm sẵn. Mỹ đã vào Việt Nam rồi thì nói chuyện bạc nghìn tỷ chứ bạc trăm tỷ nhằm nhò gì. Mà hễ Mỹ vào Việt Nam rồi, Mỹ có giúp Việt Nam lấy lại chủ quyền lãnh hải (Hoàng Trường Sa) của Việt Nam mà Tàu cộng chiếm đoạt từ lâu nay hay không? Mỹ có giúp Việt Nam tuần tra không–hải phận Việt Nam để chống lại những gì Bắc Kinh đã tuyên bố “Chúng ta không thể khoan tay đứng nhìn trước hành vi bá quyền và bắt nạt của Mỹ...”

Ngày 2/4/2025, khi Trump tuyên bố mức thuế đối ứng cho 180 quốc gia liên hệ, Bắc Kinh hí ha hí hửng “lâu có phải mình ngộ bị lâu, cả thế giới bị hết mà, chúng ta cùng đồng hội đồng thuyền mà... nì hãy cùng ngộ chống tới cùng há...”.

Sau đúng một tuần lễ, Trump lại “biến chiêu” làm thay đổi toàn bộ cục diện. Trump quyết định giảm thuế đối ứng xuống mức thấp nhất (Mức Sàn) là 10% trong vòng 90 ngày cho tất cả các quốc gia và vùng lãnh thổ bị áp chế thuế này để tạo điều kiện cho đàm phán thương mại.

Riêng Bắc Kinh vì “Ngộ chống tới cùng” nên bị Trump không những không giảm thuế đối ứng cho Tàu cộng mà còn tăng thuế đối với hàng hóa của Ba Tàu lên đến... 125%! Mới nhất nghe đâu lên đến 245%. Oh My God!!!

Chú Ba Tập tự đẩy mình vào cuộc chiến ăn miếng trả miếng ngày càng leo thang phát chóng mặt, tự mình đặt mình vào thế “chống Mỹ một cách công khai và toàn diện”. Bắc Kinh không thể đàm phán với chính quyền Trump vì rất nhiều lý do, một trong những lý do quan trọng và tối hậu là “*Người Mỹ dứt khoát không đàm phán và thương lượng gì với chế độ Cộng sản*”... ít ra cũng cái vẻ bề ngoài.

Đề Kết:

Nói quanh nói quẩn, nói gần nói xa chỉ cho nhiều khô rắc rối. Chỉ cần hiểu biết một điều thì vạn sự sẽ thông. Nhất bản ứng vạn thù.

“*Người Mỹ Muốn Make America Great Again thì nhất định Mỹ phải nắm lấy Châu Á trong tay*”. Qua cuộc chiến của Nga và Ukraine, Mỹ đã “buông” Châu Âu. Qua cuộc chiến giữa Israel và Hamas, Hezbollah, Houthi, Mỹ đã nhanh chóng giải quyết Trung Đông trực tiếp với Tehran. Qua cuộc chiến của Syria, Mỹ đã bỏ ngõ Châu Phi để mặc ai muốn chen lấn nhào vô thì cứ tự nhiên. Nga đã bắt đầu bước vào Châu Phi rồi đó. Châu Mỹ vẫn là “Thuyết Monroe”. Mỹ muốn nắm lấy Châu Á thì Mỹ phải ngồi ở Cam Ranh (Đông Dương) chứ không thể ngồi ở Guam hay Okinawa như từ xưa đến nay.

Trong bài xạo sự tuần rồi, xạo tôi có viết:

Tô Lâm ngày nay đang mang tâm sự như Trương Vô Kỵ của Kim Dung. Khi được Tiểu Chiêu hỏi giữa hai người, Huỳnh sẽ chọn ai, Vô Kỵ trả lời:

Chúc Quý Vị Cuối Tuần Thư Giãn.
Út Bạch Lan E22

Đăng ngày Thứ Tư, May 7, 2025
tkd Khoa 10A-72/SOTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, OLVNCH